

Ubežni šolar

(Po Levstiku)

Notes strašen urno v roko vzame,
po imenu vse pred tablo klíče,
razvrsti jih, kakor otročice,
in jih kruto vpraševati jame:
»Ti latinske glagole naštej mi!
Starke Verba ti — si že pozabil?
Ti z ulomki se boš danes davil,
ti o mačjih reberah povej mi!«

Noč je temna, stigan podplat poje,
čuj, po vasi šolarček prihaja,
pustil šolo je, učenje svoje,
zdaj po svetu prosto se sprehaja.
Prav nič mar ni zbor mu učenikov,
če po krivem so ga obsodili,
da le miso ga doma nabili,
da ga oče s kneftro ni naflikal.

Pa mi pride do samotne hiše,
pes zalaja, vrgati se hoče,
dečko stopa vedno tiše, tiše,
strah ga je in pritajeno joče.
Plaho stopi v sobo zakajeno.
Da mu starka v senu prenočisce.
V skedenj zleze kot pod kokljlo piše,
sen objame revo neboogljenko.

Dahnejo mu sanje v prazno glavo:
Stol profesorski iz tal mu rase,
on pak sede nanj s častijo in slavo,
nanj se zlekne, leno, kar le dá se.
Glej, pred stolom pa klopi vrste se,
in v klopeh možje sede veliki,
to bili njegovi so vzgojniki,
zdaj pred njimi se nič več ne trese.

Služba dečka vsega je prevzela,
z vnetim srcem fajfe v notes maže,
součencev družba pa vesela
zdajci se pri vratih mu pokaže.
Ti dijaki nijemu zakričijo:
»Bog te živi, naš resnik dobrotni,
konec dobi naši bo sramotni!«
Na ramah ga svojih že držajo.

Brene dečko, blažen v sanjah svojih:
»Juh, saj res ni, da poleno trdo
padalo po plečah bode mojih,
odpodite mi to sanjo grdo!«
Raz ramena svojih drugov hoče,
pa zagrabi stražnik ga za pleče,
vklene ga, nazaj ga v solo vleče...
Šolarjev pa zbor se mu grohoče.